

III. felvonás

Kegyelemdőfés

1. fejezet

Régi barátok

Hónapok teltek el a csata óta. A Coruscant pusztulása nem csak megrázta a galaxist, valósággal sokkolta a lakosait. A megmaradt rendszerek békét akartak, többé már nem érdekelte őket, hogy ki nyeri meg a háborút, csak az, hogy nyerje meg valaki. De a nép akarata nem bizonyult elegendőnek ahhoz, hogy megállítsa a két óriást, inkább csak megkönnyítette a Szövetség dolgát. Miután a meggyengült birodalmi hadak megkezdték a hosszú szegyenmenetüket a Bastion felé, egymás után adták meg magukat a világok a Fővezér armadáinak.

Mára már majdnem teljesen véget ért a háború, Imaro már csaknem minden jelentősebb rendszerről lemondott a Bastion érdekében, ahol hatalmas seregek gyülekeznek, hogy megvívják a történelem utolsó nagy csatáját. A Makem Te az egyetlen világ, ahol erős maradt Fel keze, a Szövetség már kitervelte ugyan az ottani erők összezúzását, de még nem gyűjtötték össze a birodalmi armada megtöréséhez szükséges haderőt. Amint ez megtörtént, már nem lesz messze a kegyelemdőfés... Megállíthatnám az ottani mézárhlást, de az az egyetlen dolog, ami elvlasztja Triant a terve megvalósításától. Meg kell találnom őt, mielőtt túl késő lenne.

A Sötét nagyúr utáni hajtóvadászat kezdetben nem szolgált sok eredménnyel, azonban komoly fordulatot jelentett benne Adane. Miután megtalált, azt állította, hogy ismer valakit, aki Trian nyomára tud vezetni engem. Nem árulta el a kilétét, csak a helyzetét. Bár megvoltak a magam kétségei, nem hagyhattam ki ezt az alkalmat – és mivel Sateen ragaszkodott hozzá, hogy elkísérjen, megengedtem neki, hogy mellettem maradjon. Újabb fontos döntést kell majd hoznom azután, hogy kiderült, mit takar ez a találkozó.

A Koreléia alig vált a galaxis új Fővárosává, Koronet már úgy festett, a világ trónja. Minden eddiginél magasabb felhőkarcolók nőttek ki a talajából, melyek közül ékkőként tűnt ki a Szenátus új csicsás épülete, ahogyan a Jedi Rend új templomát is szokatlan fényűzéssel látták el.

Ugyan papírom még mindig a Rend tagja voltam és egy igen kifinomult YT-2430-ast vezettem, nem volt egyszerű leszállási engedélyt szerezni a város nyüzsgő kikötőiben. Miután letettem a hajót, gyanakodva indultam el Adanéval a Kereskedelmi Tér mellé eső találkozóra, Miután átküzdöttük magunkat a galaxis legjobb portékai között nyüzsgő tömegen, valóban kellemetlen meglepetés ért.

Megdöbbsentem Morrigan Cord láttán. Bár el tudtam képzelni róla, hogy szagot fogjon Trian után, sosem gondoltam volna, hogy ilyen balszerencse érhet.

– Hanyagoljuk a formásokat – törte meg a csendet Morrigan. – Pontosan tudom, hogy miért vagy itt és azt is, hogy tisztában vagy velem, hogy én miért állok itt.

– Tehát tudod, hogy hol van – szögeztem le.

– Igen, de ez az információ nem jön ingyen – felelte Cord.

– Khm... – köszörmelte meg a torkát Sateen.

– Mi van, aranyoska, ugye nem gondoltad azt, hogy csak azért rángatlak ide titeket, hogy megadjak nektek egy koordinátasort? – tette csípőre a kezét Morrigan.

- A lényegre – szóltam közbe.
- Gondolom, emlékszel még a fiamra – folytatta Cord. – Nyilván, hiszen többet háltál vele, mint bármelyik másik szajha, akivel eddig összeállt. – Próbáltam nem megfojtani, de ez nem volt valami egyszerű faladat. – Bajba került, de sajnos nekem nincsenek meg a forrásaim ahhoz, hogy segítsek rajta. Nektek viszont igen.
- Mi történt vele? – kérdeztem.
- Elfogatta magát a Dathomiren egy századra való rohamosztaggossal – felelte Morrigan.
- Nincsenek birodalmiak azon a világon – mondtam kételkedve.
- Ő is így gondolta – vágta rá Cord.
- Már nem azért, de szerintem te is ki tudnád menteni egy század karjai közül – mondta Adane.
- Ki tudnám, ha el tudnék szakadni a többi teendőmtől, de valakinek gondoskodnia kell róla, hogy Trian még akkor se járjon, ha ti ketten felsültök, nemde? – húzta a szemöldökét Morrigan.
- Tehát még nem is leszel velünk – tettem keresztbe a kezem. – Mi garantálja azt, hogy megtudom, amit akarok azután, hogy segítettem neki? – Ha Cade bajba került egyáltalán.
- A két szép szemem – vágta rá Morrigan. – Nem sok, de tekintve, hogy már csak hetek vannak a háborúból, kizárt, hogy megtaláljátok a segítségem nélkül. Úgyhogy kénytelenek lesztek bízni bennem.
- Még egy apróság – vetette fel Adane. – Honnan tudod, hogy mire készül Trian? Tudtommal, ez a galaxis egyik legféltettebb őrzött titka.
- A Szövetség szemei többet látnak, mint gondolnád, cukorfolat – felelte Corde.
- Mióta érdekel téged a Szövetség? – vetettem fel.
- Ahhoz neked semmi közöd – mondta szemrehányóan Morrigan. – Szóval, segítetek, vagy sem?
- Nem hinném – vágta rá Adane, mielőtt megszólalhattam volna. – De ha most megmondod, hogy hol van Trian, akkor talán nem fogjuk megetetni veled a belső szerveidet.
- A Vendaxán – vágta rá Morrigan. – Mármint a Ródián... Vagy, pontosabban a Waylanden... Óh, várjunk csak, a Mon Calamari vizében. Ha nem akarjátok, hogy a nagy büdös semmibe küldjelek titeket, jobb, ha a saját szabályaim szerint játszotok.
- Rendben – bólintottam rá.
- De úrnőm... – fordult szembe velem Adane. – A bolondját járhatja velünk.
- Nincs választásunk – mondtam neki, aztán visszafordultam Cordhoz. – Mondd meg, hogy hol van Cade és azt, hogy hol találkozunk a meló után.
- Itt vannak a koordináták – húzott elő egy adatpalcát zsebéből. – Ha kihoztátok Cade-et és a bandáját, Blue már ki tudja hámozni belőle Trian helyzetét.
- Azt hittem, hogy csak Skywalkerről van szó – feleltem tüzes tekintettel.
- Bármennyire is sajnálom, az a két tökkelütött is benne van a csomagban, kötődik hozzájuk, valamilyen istenverte oknál fogva.
- És mi van, ha mégse élne túl az a ribanc? – kérdezte Adane.

– Akkor baszhatjátok.

Választás híján felszálltunk a hajóval és elindultunk a Feluciára. Útközben tovább gondolkoztam a döntésemet, és arra jutottam, hogy eljött az ideje annak, hogy dűlőre jussak a kérdéssel kapcsolatban. Felkerestem Adane kabinját, aztán finoman kopogni kezdtem a bejáraton, hogy szót válthassak vele.

Pillanatokon belül a falba siklott az ajtó.

– Igen, úrnőm? – kérdezte Sateen.

– Meg szeretnék beszélni veled valamit, ha ez nem probléma – folytattam.

– Általában nem probléma, de ha így mondod – vakarta a fültövét Adane, aztán sóhajtott egyet. – Ki vele.

– Amikor először találkoztunk, egészen értelmes nőnek tűntél egy jedihez képest – feleltem. – Aztán az állomás után egy kicsit gyanakodni kezdtem, hogy a Sötét Oldal felé húzol, utána pedig, ne vedd sértésnek, de arra jutottam, hogy te semerre sem húzol, egyszerűen csak totál be vagy kattanva...

– De? – húzta a szemöldökét Sateen.

– De most mégsem tűnsz teljesen elmebetegnek – folytattam. – Egy kissé furcsa vagy ez igaz, de én sem vagyok a normalitás mintapéldája. Arra lennék kíváncsi, hogy... Hogy is mondjam – kerestem a megfelelő szavakat.

– Teljesen dilis vagyok-e, vagy van valami oka annak, hogy így viselkedem? – egészítette ki a mondandómat Adane. Kínosan bólintottam egyet. – Nos, szerintem, azt már észrevetted volna, ha nem rendelkeznek önkontrollal. Kíváncsi vagy a történetemre, vagy inkább hátrébb húzódsz, nehogy megharapjalak?

– Sokat segítene a döntésemben, ha megosztanád velem – folytattam.

– Én nem származom valami átlagos családból, ami szerintem meglátszik azon, hogy a Vendaxán láttam meg a napvilágot – felelte. – Anyám ugyan a Sötét Oldal híve volt, nem csípte az Egy Sith-et, ezért azután hogy az apám teherbe ejtette és örökre eltűnt az életéből, úgy döntött, hogy a természetes környezetében nevel fel a bátyám mellé, csak már a bolygó biztonságosabb részein, ahol időről-időre megfordult néhány utazó – magyarázta.

– A bátyád? – kérdeztem bele a szövegbe.

– James Adane – felelte Sateen. – Nyolc éves korunkig működött is ez az életstílus, főleg azért, mert anya most már nem kockáztatta annyit a bőrét, legalábbis nem úgy, mint addig. Mert korábban vadászott, tudod, emberekre, most pedig csak megkereste őket és másokkal ölette meg őket. Jól ment neki az üzlet, egészen addig, amíg vissza nem tért a Vendaxára a családjunk nemezise. Anyán kívül senki sem tudta igazán, hogy itt van, rajta kívül senkinek sem állt össze a kép a megmagyarázhatatlan halálesetekkel kapcsolatban. Mivel a mi családjunkban mindig megdöglik valaki, ha felbukkan, úgy döntött, hogy megpróbál változtatni a dolgokon... Tudod, ahelyett, hogy fogott volna minket és elhúzott volna onnan a picsába... Megkereste, ráküldött egy profi gyilkos osztagot, de a nemezisünk nyert. Mivel nem vette jó néven azt, ha az

életére törnek, betört hozzánk, megölte anyut a szemünk előtt, aztán szembesült velem, hogy most itt van két síró gyerek, aki mindenképp meg fog dögleni neki köszönhetően. Úgy döntött, hogy kegyes lesz, és elvisz minket a Templomba. Útközben elmagyarázta nekünk, hogy ki ő és miért kellett meghalnia anyunak, és valami miatt úgy érezte, hogy jóolni fog nekünk. Azt mondta, hogy az egyikünk meghal, amíg a másik nagy dolgokat fog véghezvinni az elesett nevében. Akkor nem hittünk neki, és még később sem, amikor befogtak minket a jedik. Lehet, hogy túl idősek voltunk, de meggyőzte őket arról, hogy mégsem, aztán nyomtalanul eltűnt. Mind a ketten túléljük Ossus bukását, de James odaveszett a Titkos Templom ostrománál. Ezután kezdtem el komolyan venni ezt a próféciaát, és szintén ezután kezdtem el egy kissé... Nos, elmebetegnek tűnni mások számára. De végső soron megértették, hogy min megyek keresztül és mivel akkorra már igen tekintélyes erővel rendelkeztem, nem akarták, hogy az Egy Sith-nél kösse ki, tehát, ahogy korábban mondtam, megtűrték maguk között.

– Részvétem – mondtam együttérzően, aztán tovább faggattam őt. – Én hogy jövök én a képbe? Nem mintha bánnám, hogy segítesz nekem, igazán nem probléma, de az érdekelne, hogy miért nem önerőből akarsz nagy dolgokat elérni?

– Szintén a nemezisünk miatt – felelte Sateen. – Az első sith felmenőm óta sok családtagom került már a küszöbére annak, hogy véghezvigyen valami nagyot, de ő mindig megállította őket. Ha hiszek a történelem ismétlése kényszerének, akkor hiába próbálnám a saját kardommal kivívni a nagyságomat, sosem érhetnék el semmi érdemlegeset. De neked már így is rengeteget segítettem, és ha hozzásegítelek ahhoz, hogy megszabaduljunk attól az elmebetegtől, akkor már többet értem el, mint azt valaha is reméltem. Utána már elválhatnak az útjaink, nem foglak az életem végéig keresni, meg ilyenek... Csak akkor kissé érzékenyen érintett, hogy nem vehetek részt a végső harcban. Remélem, megérted.

– Persze – bólintottam. – Csak kíváncsiságból, ez a felmenő nem Noeya Adane véletlenül? – kérdeztem, bár kizártnak tartottam, hogy igazam legyen.

– De igen – vágta rá Sateen.

– Szóval ez az alak már több mint egy évszázada kísérti a családodat, de még mindig túl erős volt egy rakás fejedelmnek és a sith édesanyádnak. Sőt mi több, csak úgy el tudta hitetni az akkori Renddel, hogy ti, két túlkoros sith-ivadék pont beleillik a soraiba, úgy, hogy aztán soha senki nem is emlékszik rá. Egyre kíváncsibb vagyok rá, hogy ki a fene ez a manusz – mondtam.

– Senki – vágta rá Sateen. – Vagyis nyilván valaki, de az nem érdekes, hogy ki. Kizárt, hogy hallottál volna róla, és ő nem szeret beleavatkozni a nagy dolgokba. Te pedig mindig a legfontosabb események közepén vagy valamiért, így kizárt, hogy túl sokat akarna kezdeni veled. Alighanem szándékosan kerülni fog téged az életed végéig, ahogyan minden nagy játékost, hogy még véletlenül se avatkozzon bele a dolgokba.

– Nos, ez aztán az előtörténet – sóhajtottam egyet. – De igaznak érzem a szavaidat, és ha valóban ez a helyzet, akkor szimplán csak azért tűnsz egy kissé elmebetegnek, mert nem tudod fékezni a haragodat, amit a veled történetek szítottak.

Elég sok harag lehet, ha a jedik nem tudtak rávenni, hogy elnyomd, de amit nem lehet letakarni, talán még lehet irányítani.

– Tehát ez lenne a döntésed – mosolyodott el Adane. – Tanítani akarsz.

– Tudom, hogy már nem leszünk valami sokáig egy fedél alatt, de amennyiben átadok neked egy-két dolgot az út alatt, valamivel több segítségemre lehetnél Trian ellen, mint így – magyaráztam. – Persze így sem vagy semmi. De ellene minden kis plusz számítani fog, mint az sejthető.

Sateen térdre borult előttem.

– Készen állok – jelentette ki.

Aktiváltam a fénykardomat, majd a válla fölé eresztettem a pengéjét.

– Mától kezdve a tanítványom vagy, amennyiben hajlandó vagy követni azon az ösvényen, amin elindultam egykor – jelentettem ki. A jedik gyengék, képtelenek meghozni az igazán nehéz döntéseket. Ha azt akarom, hogy Sateen túléljen, sőt mi több, a segítségemre legyen, akkor erősnek kell lennie. – A neved mától kezdve Darth Ayana.

– A nevem mától kezdve Darth Adane – vágta rá. – Nem mondtam, hogy nem lesznek feltételeim – tette hozzá.

– Hát jó – forgattam a szemem. Nem számított jó jelnek, hogy a már az első pillanatban ellentmondott nekem, de végül is meg lehetett érteni az akaratát. – Mondd utánam: A béke hazugság, csak az indulat van.

– A béke hazugság...

Amikor elértük a Feluciát, egy rejtett bázisra számítottunk, ezért nem lepődtünk meg rajta túlzottan, hogy semmit sem találtak az érzékelők. Az Erő viszont már annál többet mutatott nekem. Éreztem Cade jelenlétét és a benne tomboló vihart, harag, bosszúvágy és kétely emésztette a lelkét, egyértelműen bajban volt – alighanem fogságba esett, akárcsak a társai.

Ugyan az érzékelők közönséges erdőnek nézték a területet, a szemem már be tudta azonosítani a koordináták által jelölt birodalmi támaszpontot. A látottakból arra következtettem, hogy új típusú vadászgépeket tesztelnek rajta, de a nyakamat tettem volna rá, hogy a Mynock is ott lapul valamelyik hangárban.

Mivel semmi esetre sem akartam kockára tenni a hajót, ezért úgy döntöttem, hogy biztos távolságból fogjuk megközelíteni a támaszpontot. Amikor már látni lehetett a hatalmas létesítményt, felfrissítettem a tanítványom emlékezetét a tervünkkel kapcsolatban, majd elváltak az útjaink: én Blue-t, ő pedig Cade-et indult megmenteni, majd ha mód van rá, akkor Jariah-t is kihúzzuk valahogy a csávából.

Így nagy esélye volt annak a kedvenc kis zeltronom megélni az adatpálca dekódolását, ugyanakkor Sateen képességeit is elegendőnek éreztem Skywalker kiszabadításához – őt egyébként sem kell majd pátyolgatni a későbbiekben.

Kezdetben ötletem sem volt arról, hogy hol találom Blue-t, de a gyengeelméjű fehérpáncélosok már a tudtukon kívül is segítettek a helyzeten. Sikerült észrevétlenül elérnem a komplexum szélén álló cellablokkot – hiába mészt el egy rohamosztagos mellett, ha elhitetted velem, hogy mégsem mészt el mellette –, azután elhatároztam, hogy Blue-t is hasonló módon, vér nélkül fogom kimenekíteni.

A folyosó bejáratánál álló rohamosztagosok jelentették az első akadályt.

– Álljon meg! Azonosítsa magát! – rivallt rám az egyik katona.

– Felesleges – feleltem, aztán legyintettem egyet előttük. – Ugyanis nem ezeket a droidokat keresik.

– Nem ezeket a droidokat keressük – ismételte az őt.

– Jobban meggondolva, semmilyen droidokat sem keresünk – tette hozzá a társa.

– Van egy vérszomjas tolmácdroid a hármaskörben – feleltem. – Keresztes hadjáratot kell indítaniuk ellene, mielőtt elevenen felfalja az egyik prototípust.

– Isten nevében! – kiáltották, aztán elrohantak mellettem.

Az elmetrűk után az ajtó irányítópaneléhez siettem, majd betápláltam a nyitókódot – sikerült kihalászni a katonák tudatalattijából, amíg a gigászi C-3PO ellen indított szent harcukra eredtek.

Az ajtó túloldalán már láttam a cellasor energiapajzsait, de ebből a szögből nem lehetett megmondani, hogy melyikben van Blue. Mielőtt közelebb mehettem volna, szembefordult velem a folyosón járőröző rohamosztagos.

– Megállj! – rivallt rám a férfi. – Ki engedte be ide?

– A társai – válaszoltam. – Az előbb még itt álltak, de aztán az eszükbe jutott, hogy kihagyták a reggeli székletürítést, ezért elindultak a dolgukra. Ha jól tudom, maga is elkövette ugyanezt a hibát – legyintettem egyet a kezemmel.

– Valóban – ébredt rá a rohamosztagos. – Mégsem kell szarni.

– Dehogynem kell! – vágtam rá.

– Bazdmeg – vágta rá a fehérpáncélos, aztán elrohant mellettem.

Most már semmi sem állíthatott meg a celláig. Árgus szemekkel mentem el mellettük, egészen addig, amíg rá nem akadtam a keresett személyre.

– Még mielőtt belekezdénék a szokásos eszmebeszélésbe – jelentette ki Blue –, felhívnám rá a figyelmed, hogy ez egy kamerával megfigyelt terület. Hála neked, a nyakunkon van a fél birodalmi hadsereg.

– Szerinted ez nekem nem jutott eszembe? – vágtam rá – Két megfigyelő felel ezért a szektorért, az egyik éppen a gyengélkedőn van, mert úgy véli, hogy halálos mennyiségű mályvacukor van a vérében, amíg a másik kétségbeesetten próbálja elérni a rég elveszettnek hitt madzagját, ami nem egészen negyed órával ezelőtt kapcsolatot keresett vele egy titkos komcsatornán át.

– Miért érdekelné őt egy szál madzag? – húzta a szemöldökét Blue.

– Mert macskának képzelem magát – feleltem.

– Akkor én kezdem – tette csípőre a kezét Delilah. – Mit keresel itt te ribanc?

– Ha nem lenne egyértelmű, azért jöttem, hogy kihúzzalak a csávából – válaszoltam.

– Csak úgy, mindenféle önös indíték nélkül?

– Csak úgy, minden önös érdek által vezérelve, amit csak el tudsz képzelni – feleltem, aztán rátértem a tárgyra. – Morrigan Cord adott egy adatpálcát, amibe bele van kódolva Darth Trian helyzete, akit még mindig el akarok tenni láb alól. Szükségem van rád, hogy hozzá tudjak férni ehhez az információhoz.

– Ugye tudod, hogy a hackelés és a hajójavítás két különböző dolog, ugye? – vágta rá Delilah.

– Persze akár itt is hagyhatlak – vetettem fel.

– Nekem nyolc – bólintott rá Blue.

– Szóval inkább meghalsz ahelyett, hogy segítenél megmenteni a galaxist? – Sejtettem, hogy utál egy picit, de ez már tényleg nem semmi.

– Addig nem voltam életveszélyben, amíg bele nem köptél a levesembe – felelte Delilah. – Most is inkább Cade-re fognak gyanakodni, aki viszont nem tehet. Úgyhogy kétlem, hogy ránk nézve negatív következményei lennének a cselekedeteidnek. Az adatpálcával pedig megpróbálhatok segíteni, ha gondolod, de most tényleg fontos lenne, hogy ne cseszd el ezt a tervet.

– Miféle tervet? – rántottam meg a lekkumat. Sejteni kezdtem, hogy gond van.

– Nem kerültünk bajba, csak úgy teszünk, mert van itt valaki, aki fontos lenne Cade-nek – magyarázta Blue. – Később majd elmondom a többit, most menj, mielőtt kifosná magát az a rohamosztagos!

– Nos, ami azt illeti – vakartam a lekkum tövét, aztán ráébredtem, hogy itt már csak az Erő segíthet.

Adane, állj le! Féltreismertük a helyzetet! – mondtam a tanítványomnak.

Igen, én is így gondolom – felelte Sateen. *Főleg azért, mert Cade azóta folyamatosan ordít velem, hogy levágtam mellőle az öröket.*

– Ami azt illeti? – törte meg a csevejt Delilah.

– A tanítványom már elcseszte nektek a napot. Ez van – feleltem.

– Nem mondod, hogy sith-et csináltál abból a boszorkából – forgatta a szemét Blue. – Most megmenteni akarsz a galaxist, vagy teljesen kicsinálni?

– Mindegy – sóhajtottam egyet. – Mennyire akarjátok megölni ezt a manust?

– Inkább megmenteni akarnánk a hölgyet – felelte Delilah. – Cade féltestvéréről van szó. Ő teszteli a prototípusokat.

Most, hogy értettem, mi a helyzet, újra megszólítottam a tanítványomat.

Adane, változott a terv – mondtam neki.

Tudom, Cade már beavatott – felelte Sateen. *Én megmentem Gunnt, neked az a dolgod, hogy ne robbantsák szét a fejét annak a tyúknak. Legalábbis én így gondolom... Mester.*

Mi lesz Synnel? - feleltem.

A tyúkot kérdezd – vágta rá Sateen.

– Hol van Jariah? – néztem újra Delilah ibolya szemébe.

– A hajón – felelte. – Neki kellene kimenekíteni minket, bár ez egy kissé komplikált lesz, ha Darth Akármí éppen olyan lobbanékony, mint ahogyan megismertem.

– Nem annyira, de attól még igazad van – helyesltem. – Ha jól sejtem, már a fél hadosztály utánuk koslat.

– Akkor gondoskodjunk róla, hogy jobb dolguk is legyen.

A rohamosztagosok már akkor is puszkavégre akartak kapni, amikor elhagytuk az épületet. Amikor elértük a hangárokat, még érdekesebbek lettünk a számukra, és amikor felrobbantottuk az első prototípust már egyértelműen a bolygó legfontosabb célpontjaivá nőttük ki magunkat. Ami jó volt... Csak rossz.

Blue az élete legjobb formáját nyújtotta, de még így is csak sugárvetővégre kapott néhány rohamosztagost és megszabadult az éppen hozzákerülő robbanóanyagoktól. Nekem kellett őt megvédenem – tehát én voltam az a hülye, aki ide-oda ugrált, örült módon hadonászva a fénykardjával egy ide-oda lövöldöző zeltron körül, aki melléktevékenységként gránátokat és hődetonátorokat dobált.

Bár a rohamosztagosok sokasága is bőven lekötött minket, a hozzánk hasonló célpontok nem kerülhették el a harci gépek figyelmét. Amikor elért minket az első AT-ST, tudtam, hogy mit kellene tennem a megállításához, csak azt nem, hogy tudok időt szakítani rá Blue halálra ítélese nélkül.

Amíg a lehetetlen megoldásán forgott az agyam, kitört a főépület ablaka, amin egy általam már jól ismert elmebeteg vetette ki magát. Cade egyenesen a lépegetőre érkezett, még azelőtt az irányítótermébe állítva a kardját, hogy az tűz alá vett volna minket. A penge elég mélyre vágott ahhoz, hogy Skywalker kiiktathassa vele a kezelőket. Amikor a gép megállt, Cade elrugaszkodott a tetejéről, közénk vetve magát. Földet érve azonnal elővette a puskáját, extra tüzérvél segítve minket.

– Azt hittem, hogy a testvéredet próbálsz megmenteni – mondtam egy lézernyaláb hárítása közben. Már közel jártunk a következő hangárhoz.

– Én is, aztán egy pulyka kilökött az ablakon – vágta rá Skywalker. – Nem rémlik valami, esetleg, véletlenül? – kérdezte, miközben agyonlőtt egy rohamosztagost.

– Elvileg Yage megmentésén fáradozik – feleltem. – De hogy hogyan? – rántottam vállat egy gyors kardmozdulat közben.

– Nem megmondtam, hogy hülyeség volt? – vágta rá Blue, elérve a következő hangár bejáratát. A prototípusra dobott egy gyújtógránátot, ami azonnal lángba borította az üzemanyaggal megtöltött gépet.

– Majd elvállal – feleltem, mire darabokra robbant a gép.

Félszáz katonán és további két gépen kellett keresztülvágnunk magunkat mire elértük az utolsó hangárt. Mivel már mindenki ránk vadászott a támaszponton, ezért joggal feltételeztük, hogy ez az utolsó prototípus. Nem kell túlzottan indokolnom, hogy miért volt meglepő, amikor egy másik prototípus kirepült a főépület oldalából.

A távolból nem tudtam felmérni a kis méretű gép harci képességeit, de tudtam, hogy nem kísérleteznének vele a semmiért. Amikor ránk fordult, már tudtam, hogy gondban leszünk, ha nem találunk ki valamit most azonnal.

Amíg a túlélésem forgott az agyam, teljesen megfeledkeztem a tanítványomról. Darth Adane a semmiből tűnt elő a főépület tetején, aztán elrugaszkodott a talajról és

rávetette magát a gép szárnyára. Még azelőtt beleállította a kardját a prototípus szárnyába, hogy az egy árva lövést is leadott volna ránk. Ezután a gép tüzet fogott, aztán zuhanni kezdett.

Adane a következő pillanatban levetette magát a gépről. Nem sokkal előttünk ért földet, az akrobatikus mozdulatsor után megfordult, aztán az Erővel fogott a gép zuhanását. Hála neki a gép egy darabban ért földet. Bár nem értettem, hogy ez mire volt jó, minden világossá vált a számomra, amikor megláttam, hogy ki vezeti a gépet. Sajnos Cade is igen éles látással rendelkezett.

– Menj onnan, te ribanc! – ordította, aztán ellökte a tanítványomat a francba. Miközben Blue-val közelebb mentünk a roncsához, ő az Erővel lerántotta a pilótafülke rácsos ablakát, aztán kihúzta az eszméletlen testvérét a roncsból.

Adane nem volt túl boldog, amikor felugrott a földről. A katonák lövéseit hárítva odarohant Skywalkerhez, aztán dühösen rá fogta a fegyverét. Cade a testvérel a kezében fordította szembe a kardját a kék pengével.

– Nem volt még elég, he? – üvöltötte Cade.

– Nem szeretem, ha félrelöknek – vágta rá Adane szikrázó tekintettel.

Szívesen segítettem volna a tanítványomnak, de még mindig egy csata kellős közepén voltunk, ezért inkább Blue mellé álltam és védeni kezdtem a két tökkelütöttet, akik remélhetőleg nem fogják megölni egymást.

– Képzeld, én sem repesek azért, ha kívágnak egy ablakon! – vágta rá Cade.

– Magam is boldogultam a feladattal – felelte jéghidegen Adane. – Viszont nekik segítségre volt szükségük, ezért azt tettem, amit tennem kellett. – Egy lövés átment a védelmünkön. A tanítványom elkapta előle a fejét, aztán ismét Cade szemébe nézett.

– És ez nem lehetett volna esetleg elmondani nekem?! – felelte Skywalker.

– Talán legközelebb – felelte Adane. – Most jóval nagyobb problémáink egymásnál. – Elrántotta a fénykardot a zöld pengétől, aztán belecsatlakozott az igazi küzdelembe.

– Végre valami, amiben egyet értünk – mondta Cade, aztán a szájához emelte a komját. – Syn, húzd ide a valagadat!

Ugyan én magam nem hallottam a választ, a felettünk megjelenő Mynock pozitív visszajelzést sejtetett. Jariah ereszkedett a rohamosztagosok és a lépegetők kereszttüzeiben, miközben az automata lövegek elkezdtek megtisztítani a terepet. Ugyan több katonát és egy AT-ST-t is földre küldtek, Syn nem tudott tíz méternél lejjebb ereszkedni anélkül, hogy kockára tenné a hajót.

– Tartsd a pozíciód, megoldjuk – mondta a komba Cade. – Szorosan magához ölelte a testvérét, aztán felugrott a hajóra.

Én és Adane utána tudtuk csinálni, de Delilah komplikációk elé nézett.

– Az én kezemet akarod megfogni, vagy az övét? – fordultam hozzá gonosz mosollyal az arcomon. Blue a tanítványomra nézett, mire ő felugrott a hajóra.

– Inkább a halál – vágta rá a zeltron.

– Van annál rosszabb is – mondtam, aztán megragadtam Delilah karját és felugrottam vele a hajóra. Az útközben hallott reccsenés fájdalmas ordításhoz

vezetett a túloldalon, mire bezárult mögöttünk a rámpa már ráébredtem, hogy egy kissé durvább voltam vele a kelleténél.

– Nyugi már, csak két helyen tört el a karod! – szembesítettem a tényekkel, miközben mindenki más Yage-el foglalkozott.

– Hogy dögölnél meg, te rohadt... – mondta fogcsikorgatva Blue. Nem ért a mondat végére, mert úgy döntöttem, hogy jobb, ha eszméletlen lesz egy darabig.

– Hogy került ide már megint? – ordította hátra Syn. Nyilván rám célzott.

– Nem tudom, egyelőre nem is érdekel – vágta rá Cade. – Minél hamarabb be kell lépünk a hiperűrbe!

– Inkább a mi hajónkhoz kellene visszamenni – helyesbítettem.

– Inkább nem – felelte Skywalker. – Még mindig van egy ép gépük, ami pillanatok alatt darabokra tudja szedni ezt a hajót.

Még jó, hogy magammal hoztam az adatpálcát.

– Rendben – adtam rá a fejem.

– Várjunk csak – szólta hátra Syn. – Miért beszéltél többes számban?

– Na miért? – szólalt meg Adane.

– A jó életbe... – vágta rá Jariah. – Akarom mondani: üdv a fedélzeten!

Miközben Syn kivitt minket a gravitációs kútból, Cade helyrehozta a féltestvére sérüléseit, azonban ő még nem ébredt fel. Amíg rá várt, Blue karját is helyrehozta, ő már egyből magához tért, és igen élénk szóhasználattal köszöntötte a megmentőit. Egy jó negyed óra káromkodás után ráadta a fejét az adatpálca dekódolására, ami eltartott egy ideig.

Mielőtt Delilah végzett volna, magához tért a szőke ászpilóta. Ha nincs egy testvéri szócsatájuk, sosem jövök rá erre a felfedezésre, azonban így még idejében elérhettem őket a lényeghez. Megálltam a nyitott ajtó küszöbén, aztán a kerethez támaszkodva hallgatóztam – nem túl észrevétlenül, de nem is túl érdekelten.

– Tönkretetted az életemet – jelentette ki Gunn az ágy szélén ülve.

– Nem, én megmentettem az életedet – vágta rá az előtte álló Cade.

– Nem fenyegette veszély a bázist – felelte Yage. – Ha ti nem jöttök...

– Akkor más jön, és ő már nem hagyott volna életben – szakította félbe Skywalker. – De ha mégsem, akkor te is a Bastionon kötsz ki, ami akár még a Fővárosnál is kegyetlenebb hely lehet, ha végimentek rajta a főszeregek.

– Ha a Birodalom elbukik, akkor én követni fogom a sírba – csattant fel Gunn. – Nincs jogod ahhoz, hogy elvedd tőlem azt, amiben hiszek.

– Egyszer már elárultad a táborodat, most is túl fogod élni – felelte Cade.

– Akkor azért mentem el, mert ez volt az egyetlen módja annak, hogy megőrizzem a becsületemet. Ha most elpártolok a Birodalomtól, éppen ezt fogom elveszíteni.

– Nem érdekel, én nem foglak téged elveszíteni – szögezte le Skywalker. – Vedd úgy, hogy fogságba kerültél.

– Akkor jobb, ha lekötözöl – mondta Gunn.

- Ha gondolod – vágta rá Cade, de én félbeszakítottam őt.
- Khm... Kétlem, hogy túl sok problémát okozna nekünk továbbiakban. Trian megölése éppúgy a Birodalom célja, akár a Szövetségé, vagy éppen az enyém.
- Sejtettem, hogy nem csak azért jöttél, hogy elrontsd napom – ismerte fel Cade. – A nagyúr koordinátái azon az adatpálcán vannak, ha nem tévedek.
- Igen – bólintottam. – Minél előbb intézzük el őt, annál kevesebb esélye van, hogy véghezvigye a tervét. Tekintve, hogy a Mynock nem tud biztonságosan kétfelé szakadni, muszáj lesz részt venni a végső leszámolásban.
- Ebben örömmel segíték – bólintott rá Gunn.
- Már ha tényleg rajta vannak koordináták – tette hozzá Cade. – Honnan van?
- Anyádtól – feleltem.
- Akkor baszhatjuk – nevetett fel Skywalker.

Ugyan én erősen reménykedtem az elmondottak ellenkezőjében, hamarosan Blue is felbukkant az adatpálcával a kezében. Az arckifejezése elég sokat elmondott a szerkezet tartalmáról.

- Semmi sincs rajta a bázis koordinátáin kívül – jelentette ki Delilah.
- Átvert minket – ismertem fel.
- Anyám már csak ilyen – tette hozzá Cade. – Örülj neki, hogy azon szerencsések közé tartozol, akik túléltek az átbaszást.
- Én azért tennék nála egy látogatást – feleltem. – Ez volt az utolsó esélyem arra, hogy még időben megtaláljam Triant, tehát időm mint a tenger.
- Akkor se méssz sehova – jelentette ki Delilah. – Nem mintha túlzottan örülnénk az ittléteteknek, de Stazi kitalálta, hogy mi is kellünk a Mekem Te ellen; most mondta Syn. Amint elszabadult a pokol, ki kell iktatnunk egy bizonyos Antares Dracót, akit Imaro személyesen bízott meg az armada vezetésével. Tekintve, hogy sok lovag fogja őt védeni és ő maga sem egy gyenge egyén, szerintem hasznát vehetnénk egy-két extra fénykardnak.
- Valóban – bólintott rá Cade.
- És miért működne közre ez az „egy-két extra fénykard”? – érdeklődtem. – Ha elértük a flottát, már simán szerezhethetnénk magunknak egy hajót.
- Akkor egy fénykarddal kevesebb állna a rendelkezésükre Trian ellen – felelte Cade. – Márpedig, azok alapján, amit hallottam róla, lehet, hogy én is kellenék.
- Igen, kellenél – adtam rá a fejemet az akcióra.
- Na, ebben én már nem fogok közreműködni – szólt közbe Yage.
- Én üssem le, vagy te akarsz foglalkozni vele? – kérdeztem Skywalkert.
- Azt hiszem ideje bejáratni a cellánkat...